

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

UN BARRET DE CONFIANÇA

per APA

— Déu vos guard. Veiam si trobaríem un bon barret de copalta.
— Proouul!

— Escolteu; és que m'agradaria un barret de copalta més alt...
— Oh, aquest només serveix per pendre-us el número.

— Aquí teniu cosa bona.
— Manoi si que és macu!

— Es el *dernier cri*, model Oxford. És igual que'l del Príncep de Gales.
— Espetarrantí!...

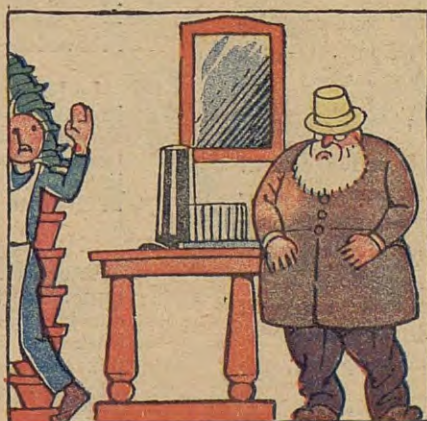
— Veiam si em va bé... Justa noi; ni que sigués fet d'encàrrec.
— Us va com un guant...

— Bé, i quin preu té?... l'últim preu!
— Baratet, sis pessetes trenta cinc.

— Uff! quina exageració! No hi volia pas gastar tant.
— Oh, si és que voleu gastar menys ja us treuré un altre gènere, però no serà tan bo com això.

— De manera que aquest model Oxford és de lo millor...
— Ja hi podeu pujar de peus.

— Ja hi estic pujant de peus, doncs! Manoi, si que ho és de bo! Manoi i que bé que val!

L'ESTORA

Conte xinès

Dibuixos d'En CORNET

per En JOSEP CARNER

Quan Zing-zing ja havia complert els vuit anys, i ja li semblava d'ésser un home: net que la sabia d'allò més llarga, un dia s'estava jugant a fet amb el germà petit, damunt el fresc herbei que el seu pare els havia deixat com a camp d'esbargiment. Aquell herbei era un tros d'un jardí que embadalia de mirar, amb unes flors que feien un goig gran, i unes falgueres que semblaven trencadisses de tan retallades i tendres, i arbres menuts en vasos lluen's de porcellana.

Feia una diada molt calenta, i com que el jardí era voltat d'unes tanques molt altes, havien deixat la porta oberta perquè passés algun alè d'aire. Un home va aparèixer darrera la porta, i mirava els nois com jugaven. Portava un bolic sota el braç, petit, petit, que tot just s'afigurava.

Aquell home s'estava plantat allí, com si esperés una cosa o altra.

— Què voleu, bon home — va preguntar-li Zing-zing.

— No volia sinó que us adonessiu de mi, per a demanar-vos un favor. He fet un llarg viatge, i estic molt cansat. Serieu molt bons minyons si em deixàveu estendre la meva estora damunt el vostre herbei, per a reposar una mica. El camí és massa polsós i les cigales m'hi fan venir mal de cap.

Zing-zing va mirar aquell bolic petit, petit, que ni s'afigurava.

— Estengueu la vostra estora si us plau, bon senyor — va respondre.

L'home començà tranquil·lament de descabdellar el seu bolic. Zing-zing i el seu germà no van parar-hi gaire esment: corrien de l'una banda a l'altra, i s'empaitaven amb una gran

satisfacció. Però de sobte, Zing-zing va sentir una cosa damunt la seva espatlla. Era la mà d'aquell home. I aquell home va demanar-li que es retés més enllà.

— Per quina raó — digué, rialler? — va preguntar el ben educat Zing-zing.

— No heu aconseguit que jo estengués la meva estora? Mireu! — I va senyalar-la amb el dit. Teixida com una teranyina i del mateix color sofert d'una teranyina, gairebé cobria tota l'extensa del camp d'herbei, i encara n'hi havia un tros a descabdellar.

— I com podia saber-ho, jo, que en un bolic tan petit podria haver-hi una estora tan gran? — va dir Zing-zing.

Però aleshores va comparèixer el pare de Zing-zing, que va sermonar-lo així:

— Si t'haguessis gratat tres vegades el clatell abans de respondre, no hauries perdut el teu camp d'esbargiment;

sàpigues que fins després que hom ha rumiat una estona no s'adona ben bé del que arrisca. Però la paraula d'en Zing-zing ha d'ésser sagrada. Feu-vos enllà, fills meus, i que aquest home vagi menjant espai.

El pobre Zing-zing i el seu germanet, d'un recó estant,

van veure aquella gran extesa de color de cendra, que els obligava a passar la tarda fets uns estaquirotos. L'home estava assegut al mig de l'estora, i no es va bellugar poc ni gaire fins a la posta de sol, l'hora que els nens ben ensenyats s'encabeixen a casa.

Es clar que d'una cosa així us en recordeu tota la vida. Per aquesta raó, Zing-zing, quan va ésser home més de debò, sempre rumiava tres minuts abans de badar boca; i van arribar a anomenar-lo *Sin Sou*, que en xinès vol dir: el que no es dona a respondre, fins a haver sospesat aquella fiblada als seus interessos que pot amagar-se en una parauleta de posat innocent.

Per l'adaptació

JOSEP CARNER

ADAM I L'OVELLA

Adam, primer que al món soberguejava, a l'Ovelleta deia: — Em donaràs la llana blanca i mòrbida que fas; la llana ha d'ésser a mon servei, perquè necessito vertir-me... Tu, què trobes? I l'Ovelleta va respondre: — Bee!

L'Home es vestia. Correguts tres mesos, tres anyells l'Ovelleta va lliurar. Però tot d'una Adam els rapissà i els va tallar la gola d'un no re. — Aquests, em fan de menja... Tu, què trobes? I l'Ovelleta va respondre: — Bee!

La bèstia s'envellí: quatre anys tenia i restà sense llet i sense llana. Va dir-li Adam: — Al cap d'una setmana també t'he d'escanyar, i en tinc dalé; ja has fet tot el meu fet... Digues, què trobes? I l'Ovelleta responia: — Bee!

— Molt bé! — l'Home cridava. — Veig que ets nada amb un just sentiment de disciplina, i que, com tota la nissaga ovina caneixes els teus deures i fas: bee... Però en el cas que no t'hi conformessis, pobre de tu! jo no tindria fre.

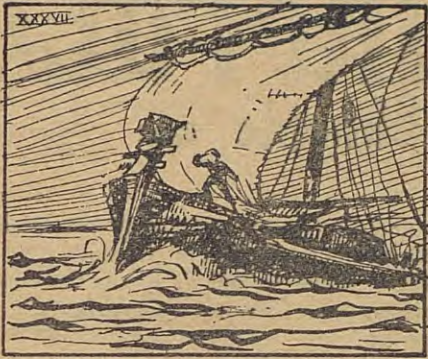
TRILUSSA

(J. Carner, trad.)

LA FORMOSÍSSIMA ELISENDA

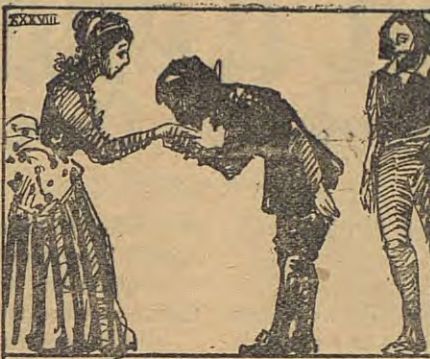
Dibuixos de BÉCQUER

Text d'en CLOVIS EIMERIC

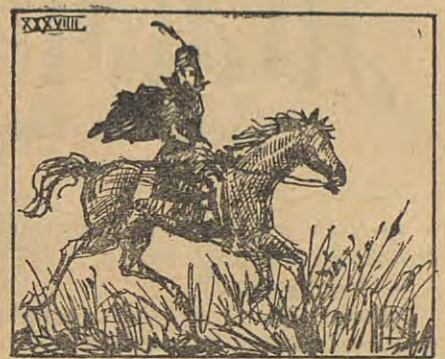

I el brètol, en possessió de secrets terribles de Elisenda, li proposà si el volia per marit. Elisenda, s'extremí. El lladre no era un home repugnant, però era lladre i assassí, i ella massa orgullosa per a accedir a consellant unió.

— Tan ets tu com jo, — deia ell, — car el crim ens iguala. Si no em vols,

me'n vaig al jutge. Em llevaran la testa, m'esquarteraran, però tu m'hi aniràs darrera, fent tot el que jo faci, escarnint-me a despit teu. Ara, si'm vols, encara farem tro pel món. Jo sóc valent, tu formosa. Amb el meu braç i amb els teus ulls, podem conquerir un reialme, si et plau!

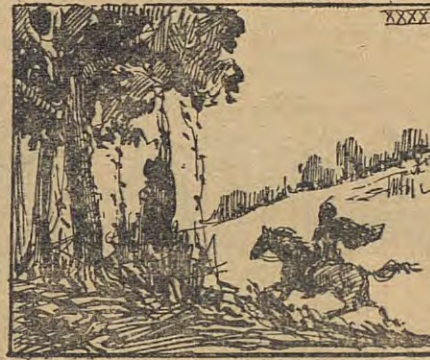

Elisenda, amb murrieria, no va dir que sí ni que no, però deixant entendre que no hi vindria del tot malament. El que dia passa, any empeny, i ella, tan orgullosa, no havia pas pensat en enamorar-se i menys encara en unir la seva sort a la d'un potul bandoler d'ofici.

ci. Ja cercaria la manera de desfer-se'n.

De moment, el potul vivia amb l'esquena dreta, mitjançant el diner que li facilitava Elisenda i ningú blasmava d'ell, car el mateix batlle havia acabat per oblidar el condemnat, al que no havia perseguit, potser per l'intima simpatia que li havia inspirat aquell

minyó d'una beutat tan extraordinària.

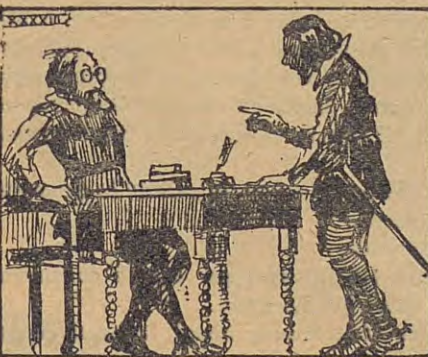
Fou un príncep estranger, el que actuà d'esgarriacries, venint de l'altra banda de mar, atret per la fama de la bellesa d'Elisenda, de la qual en veurer-la d'aprop en restà enamoradíssim.

La donzella el rebé amb l'urc d'una gran princesa, però era tan bella que el príncep no va sentir-se humiliat. Es

presentà amb tots els seus patges a fer-li la cort i fou rebut com al seu títol pertocava. Només el lladre hi feia mal semblant. Era un competidor i no estava molt segur del seu predomini damunt d'Elisenda.

Aquesta, amb ganes de riure, recordant el que solia passar amb les

princeses de llegenda, li digué al pretendent:

— Senyor: Si em porteu una magrana madura del bosc de les falzies, abans de que neixi el nou dia, us estimaré.

El príncep preguntà tot seguit per l'indret a què al·ludia la donzella i que s'esqueia tot justament en el tou de fulla que amagava l'abim i on hi havia

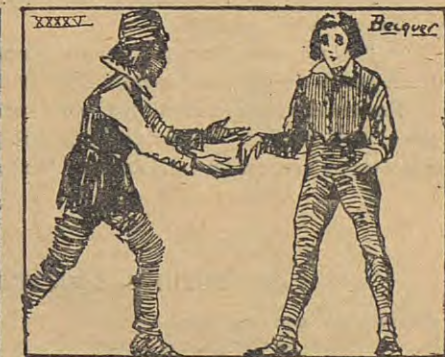

magraner, ni mai se n'havia conegut la mena.

Hi marxà sol, car el collir una magrana no és una proesa, i en ésser a la llinda del camí enganyador, li eixí al pas un jove formosíssim, tant que ell el prengué per una fada,

— On vas malhaurat?

— Cercó una magrana!

— La mort, diries millor! Guaita, sota aquestes fulles hi ha el buit porró, inexcrutable... Jo un dia hi vareig caure i el voler de Déu me'n salvà. Ves, ves, i allunya't de la tràgica formosor que t'esclavitza. Elisenda, que prou endevino que es ella la que t'atreu i et porta per camins mortals, és tan formosa com posadora de mal. Guarda't, príncep!

(Continuarà)

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

(Continuació)

»— Venia perquè se m'ha apagat aquesta llantieta i voldria que me la encenguessi!

»— Vaja, porta...

»Mentre el negre encenia la llàntia la noieta li va passar per darrera, li donà una empenta i el féu caure de cap a l'oli que, com que estava bullint, va escaldar-lo tot seguit, que no va tenir remei. Restà caragolat com un bunyolet.

»Després la noieta llençà l'oli, va encendre la llàntia i se'n tornà corrents al palau, entrant altre cop a l'alcova de la princesa, a la que va trobar ja sentada al llit i ben curada de la seva follia.

»A la matinada quan el rei va entrar i va veure a la seva filla bona, va abraçar a la noieta i li demanà que restés al palau, però ella va refusar, car volia córrer món fins a trobar la seva «angúnia» pròpia.»

Ara diga'm, pinteta del caparró daurat de la princesa: què et sembla de l'acció de la noieta?

La fada, que era el clenxinador, respongué amb segones:

— Dolenta, car de traïdor va tirar el negre a la caldera.

Sense-parió protestà:

— No, no, que el negre era un posador de mal que no tenia perdó de Déu, i el mateix Déu castigà!

Penseu el rei, que escoltava, com prengué nota de la segona contesta de Sense-parió a la pregunta d'en Desferra, que estava ben content del curs de la seva vida!

país oblidat i tenien ganes de emmaridar amb homes intel·ligents. Es posaren d'acord i començaren la recerca!

»I que costa trobar un home model! Però, a la fi, varen trobar-ne un anant per un camí. L'home els preguntà:

»— On aneu les quatre?

»— Cerquem quatre homes intel·ligents per emmaridar-nos a gust.

»— També cerco jo una muller intel·ligent per a pendre estat. Potser Déu ha volgut que ens trobéssim.

»— Doncs jo us prenc per marit! — cridaren les quatre dones alhora, volent-lo abraçar. — Veniu, veniu a casa, que ja tenim la roba blanca, i el parament de pis, i el rector avisat!

»— On viviu?

»— A tal banda!

»Però com que totes donaven les mateixes senyes de poble, per a més claretat, l'una el va fer fixar en sos cabells; l'altre en les seves celles; l'altre en els seus braços molçuts, i l'altre en el seu vestit brodat, i se'n anaren totes.

»L'home va fer el que va poder per a recordar tantes senyes, i arranjats els seus papers, se'n anà cap el poble. Començà a cercar les cases, però no veient a les fadrines, no endevinava res. Aleshores veié passar un condemnat que havia sigut clavat en creu. Llençava uns crits esgarriposos i sofria horriblement. En veure al foraster, el condemnat li digué:

»— Oh, senyor, tinc sed! Feu-me la caritat de donar-me un poc d'aigua per beure!

»El caçador va respondre:

»— Tinc altres mal-de-caps ara, per anar a cercar-vos beguda! Cerco unes cases que no trobo...

»— Jo us ho aclariré tot; feu-me només la mercè de donar-me beure.

»El foraster va treure's una carbasseta, la va omplir d'aigua fresca d'una font propera i la va oferir al crucificat. Aquest begué i el foraster li explicà les senyes que li havien mostrat les fadrines per a descobrir la seva casa.

»El condemnat va respondre:

»— La donà que us va ensenyar el seu cabell, us volia dir que viu en una casa on es fila seda, i no n'hi ha més que una al poble. Prest la trobareu. La que us mostrà les celles, us volia dir que davant de sa casa hi ha una alzina carregada

Les fadrines acasarades

N Desferra fumà una nova cigarreta, i va dir:

— Si gosés contaria una altra història, però no sé si faré mal fet.

— Ans al contrari, senyor, sereu escoltat atentament — féu la fada del cofret:

«— Hi havia, fa segles i més segles — contà en Desferra — quatre fadrines que vivien en

de fulla. Una sola n'hi ha en tota la rogalia. La que us féu fixar en sos braços, indicava que tenia la casa entre dos corriols. No n'hi ha d'altre. També la trobareu. I la que us mostrà el seu vestit, és la que viu a casa del teixidor. Tampoc té perdedor.

»Sense pèrdua de temps el foraster recercà les quatre cases i trobà tot seguit a les quatre fadrines, que li preguntaren:

»— Vós sol heu endevinat les nostres senyes o us ha ajudat algú?

»— El presoner crucificat me les ha resolt.

»— Ah, si? Doncs ell és l'intel·ligent! — exclamaren les quatre dones. — Anem a demanar que ens el deixin alliberar i tenir cura d'ell, car és l'únic que pot ésser nostre marit.

»Obtingueren el perdó i els fou entregat el presoner, i una anà al bosc a cercar farigola per a fer-li unes sopetes confortadores; altre, demanà peixet a les veïnes per a bullir i donar-lo al dissortat; altre posava pressa al foc; i la quarta netejava les nafres i les envenava, i vetllava al ferit.

»I el futur nuvi arribà a estar bo del tot. Aleshores, les quatre dones varen començar a disputar-se el dret d'haver-lo per marit:

»— Si jo no li hagués fet les sopetes — deia la primera — el peixet l'hauria reprès.

»— De què l'hauria alimentat la sopa, si jo no hagués portat el peixet? — deia la segona.

»— Galan cosa l'una i l'altra, si jo no les hagués ben cuinat! — afegia la tercera.

»— Si jo no hagués rentat les seves nafres amb aigua tèbia, si no hagués omplert el seu cos d'untures remeieres, si no l'hagués vetllat de dia i de nit, de què li hauria servit tot? — deia la quarta.

Tant varen disputar, que volgueren pledejar la possessió del marit davant d'un tribunal. Però jo no sé com s'en varen sortir els jutges. Diga'm, cofret d'aram: quina de les quatre dones mereixia ésser la seva muller?»

El cofret, intencionadament, va dir:

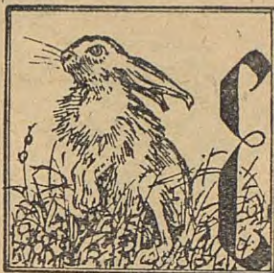
— La que cuinava, car sense ella no hi hauria hagut aliment i el presoner sense aliment, no hauria viscut!

— Quina atzagaiada has dit! — féu, amb llestesa, Senseparió. — El teu judici és injust. El presoner devia ésser l'espòs de la que l'havia vetllat i remeiat, car ella era la que havia conegut més de prop tots els fàstics de la seva vida. La cuinera podria ésser la mare, car cuinant les mares mantenen els seus fillets; la que collí la farigola, podria ésser comparada al pare, que cerca el que convé a la casa, i la que portà el peixet, féu feina de germaneta gran, ajudant al pare i a la mare. A la curera li corresponia el dret d'esposa.

El rei apuntà tot seguit la tercera clara resposta de Senseparió, però no féu sonar encara la campana, car volia ben sencera la prova.

Paraula és paraula

— Llebreta, llebreta...
No vols pas fugir del camp?
— Pas per vós, senyor galant!
(Cançó popular)

N Desferra sentia la fatiga de tantes contalles i esperava que sonés la campana, però com que el batall no va bàtrel·la, no tingué més remei que fer treballar a la fada que li donava l'intel·ligència.

Així digué:

— Hi ha un punt difícil que voldria resoldre; si hi ha algú prou intel·ligent per aclarir-m'ho, jo n'hi seré grat. Es un enigma eternament misteriós.

La pinteta que relligava la cabellera de la princesa, respongué:

— Podeu dir sense por, senyor, que jo resolc sense enganyar-me els enigmes inextricables.

— Es un punt complicat; fa referència a la mort: quan un ésser humà mor, què se'n fa de la seva ànima? Mor també? Va pel món? Torna a la vida?

— Ço és ben clar — féu l'agulla, equivocant-se a propòsit. — Quan un ésser humà mor, és mort del tot. No torna a viure i és fàcil de provar: hi ha cap mort que torni a renéixer? Els cementiris estan plens de morts, que es tornen pols, misèria, cucam! Es la prova més clara!

Senseparió no va poder aguantar-se, indignada d'oïr semblant resposta. Llençà amb ira la pinteta, apostrofant-la:

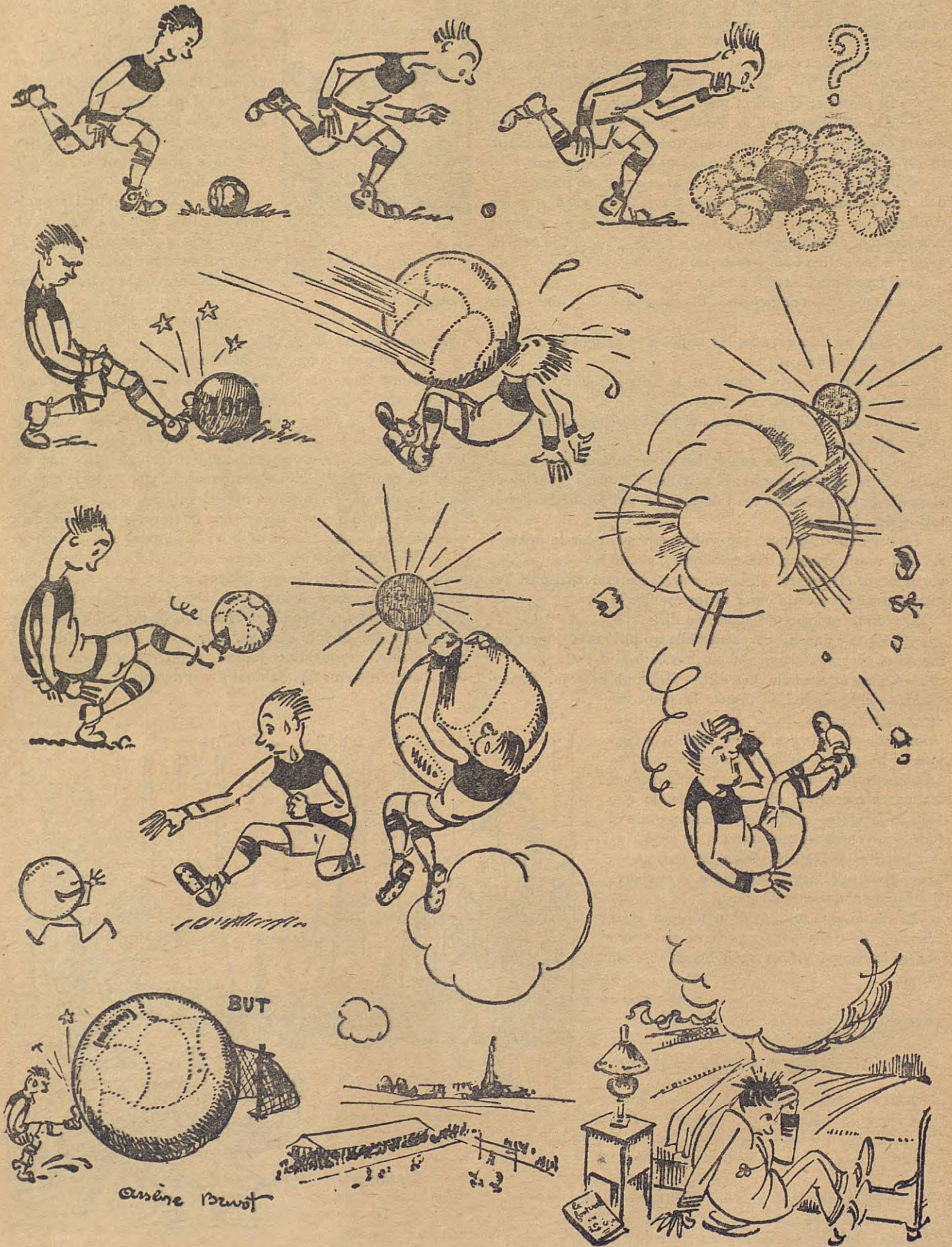
— Ets d'una estúpida sense exemple! Ço que has dit és un gran pecat! Déu, Nostre Senyor, ens ho diu sovint: venim al món en una existència carnal. Resta després la de l'esperit, que és eterna. Quan siga l'hora del judici final, tornarem tots a la vida, amb la càrrega dels nostres pecats i de nostres virtuts, perquè Déu judiqui definitivament del nostre ahir, avui i demà i fins de nostra supra-vida. Per ço cal que

(Continuarà)

ABANS DE L'ULTIM PARTIT DE CAMPIONAT
EL MAL SOMNI D'UN JUGADOR DE FUTBOL

(Per Arsène Brivot de "Le Rire".)

UN RETALLET DE CADA COSA

a haveu comprat la deliciosa auca d'en Junceda

URÀNIA?

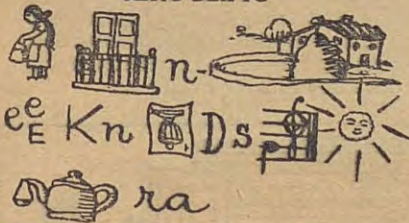

i la d'en
LLUQUET PRIM

LA DILIGÈNCIA (Jocs d'infants)

Com més siguin per a jugar, millor. Cada un dels jugadors, pren el nom d'algun objecte referent a la diligència. Així, l'un s'anomena *fuet*, l'altre les *rodes del davant*, l'altre, una *senyora vella*, l'altre el *postilló* els altres el *bagatge*, el *caball de la dreta*, el de l'*esquerra* etc. El més gran o el més eloqüent dels jugadors s'encarrega de contar una història en la qual han de figurar-hi tots els noms que han pres els seus companys. Així que un d'ells se sent anomenat en el curs de la narració, ha d'aixecar-se i donar una volta pel rotlló i després de saludar, entornar-se'n al seu lloc. Cada vegada que el narrador pronuncia la paraula diligència, tots s'aixequen i saluden. Si un dels jugadors es deixa passar el seu nom sense adonar-se'n, paga penyor.

JEROGLIFIC

CONSERVACIÓ DE LES FLORS CULLIDES

Generalment, les flors cullides, es pansen aviat i hom no les pot conservar gaires dies. Veu's ací, un procediment ben senzill qui permet perllongar llur conservació vuit o deu dies i de vegades mes i tot.

Consisteix en afegir a l'aigua en la qual s'hi posen les flors, un xic de sal amoniac. Uns cinc grams aproximadament, són suficients per un litre d'aigua.

Es un procediment fàcil i a l'abast de tothom.

TRENCA CLOSQUES

On és l'amo d'aquest gos?

Si parlem bé escriurem també correctament. No hem de sentir-nos únicament purs amb la ploma als dits, sinó en aquells moments íntims que exterioritzem els nostres pensaments i sostenim un amistós col·loqui amb els nostres germans.

J. CIVERA I SORMANÍ

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Solucions al número passat

Jeroglífic: *No es prudent menja pernil a la via del carril.*

Trenca-closques: *Roses.*

PER A LES NENES

CAREMELS

Com que sou totes prou llamineres, em penso vos agradarà força saber-vos fer els caramels.

Ara vos explicaré els de llimona com es fan. S'agafa mitja llimona i s'espren en una cassoleta tenint en compte que no hi caigui cap pinyol i es posa al foc quan arrenqui el bull s'hi tiren vuit o nou cullerades grans de sucre però de mica en mica, procurant que no bulli massa fort i anant remenant sempre perquè no es cremi el sucre.

Per conèixer que ja estan, aixequen la cullera amb que es remena, i veureu que queda un suc espès que costa de caure, aleshores es treu del foc i es posa

en un plat o platereta que ja es te una mica untada de llard, o si no després no ho podrieu treure, i es deixa refredar. Després d'una estona, quan encara no estan ben freds amb un ganivet es marca de la forma que es vulguin.

Un cop ben freds, i són iguals als caramels que venen, es treuen i es tallen en la forma que ja teniu marcada, i si voleu que us facin més efecte els emboliqueu amb papers fins o de barba.

Si no són del vostre gust els de llimona podeu fer-los, seguint les mateixes instruccions però posant en el seu lloc dues cullerades d'anís o de café o de lo que vos agradi més.

TALLARETA

Gran concurs d'ombres xinesques

2 Magnífics premis

- 1.ª Una màquina fotogràfica Kodak Vest-Pocket plegable
- 2.ª Una màquina fotogràfica Kodak-Brownie

Llegiu les condicions d'aquest concurs publicades en el número anterior

Rebem un xàfec d'ombres xinesques que esgarrifa. No es pot negar que la majoria, tenen molta *sombria*.

El dia 4 de juliol fineix el plaç d'admissió

AVIS IMPORTANT: No us oblideu d'enviar-nos juntament amb el vostre treball, el cupó que va en aquest número o el que publicarem en l'anterior.

Si us agrada un xic la gresca dibuixeu l'ombra xinesca

I si la porteu ací, un Kodak podeu tenir

Gran concurs de quartetes Il·lustrades

La setmana vinent si a Déu plau, donarem compte del resultat de la nodrida votació d'aquest important concurs.

Aneu a veure en l'aparador de la nostra redacció, Cardenal Casañas, 4, el magnífic "Pathé Baby"!

Gran concurs d'ombres xinesques

Nom del concursant:

Redacció i Administració. Cardenal Casañas, 4
Impremta carrer de Muntaner, núm. 24 interior

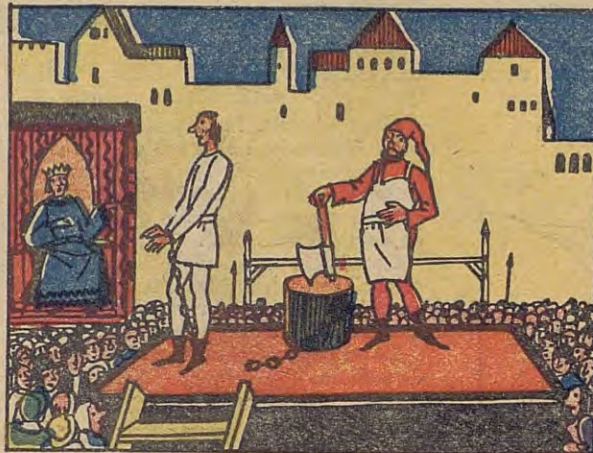
EL FIDEL JOAN—III

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

(Acabament)

Per bé que amb forta recança — car tothom coneixia els bons sentiments del fidel criat — no hi hagué més remei que complir el reial manament.

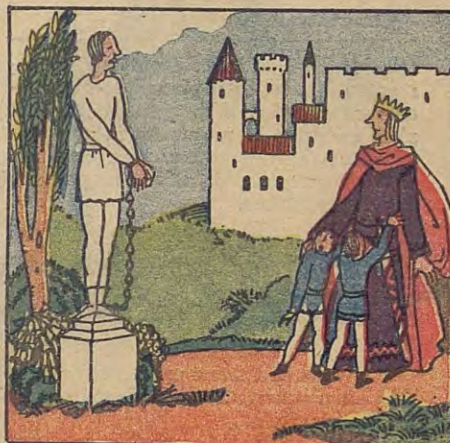
Davant del poble ensentimentat i del rei un bon xic penedit de la seva ordre, Joan fou conduït al cadafal. Abans, però demanà per parlar i concedit que li fou el permis, explicà tot el que sabia i perquè ho havia fet.

El rei digué: — O, bon Joan fidel, et perdono de tot cor! — Però en aquell moment, el criat quedà convertit en estàtua de pedra.

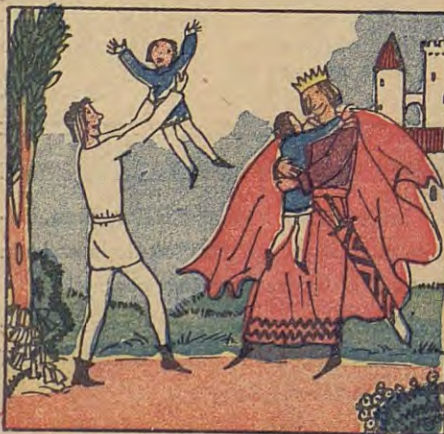
Tothom quedà afligit, i per servir-ne millor la memòria, el feren transportar al jardí del palau. Al cap d'un temps la reina tingué dos fills bessons. Eren ja força crescuts, quan un dia, estant al jardí, els explicà l'història del fidel Joan...

planyent-se que no fos viu. Mes l'estàtua pogué parlar i digué: — Si voleu, podeu tornar-me la vida. — Faré tot ço que sigui necessari — respongue el rei. — El sacrifici és molt gros i no sé si us atrevireu. — Per gros que sigui! — Teniu de tallar el cap.

als vostres dos fillets i fregar la seva sang pel meu cos. — El rei empal·lidí, però havia donat paraula i no volia fer-la enrera. Així fou que a la fi, es decidí a tallar la testa dels bessons i fer ço que la estàtua havia dit. I Joan tornà a viure.

— Tot sacrifici té la seva recompensa. — cridà el servent. I agafant els capets dels nens, els col·locà sobre llurs cossos, i tornaren a viure i saltar i córrer com si res. El rei estava plé de joia i volia donar la gran nova a la reina, la qual era a l'església.

Féu amagar dins d'un armari el fidel Joan i als dos fills, i quan entra la seva esposa, li preguntà: — Has resat? — Si féu la reina. — He pregat sempre per en Joan, tan dissortat per culpa nostra. — Aleshores el rei li contà ço que havia dit..

la estàtua. pero no que ho hagués fet La reina murmurà: — I pensar que li devem tot sacrifici per la seva abnegació! — El rei, content en comprovar els bons sentiments de la seva esposa, l'aconduí davant l'armari que en obrir-se li presentà la mai somniada aventura